

Kinderen van de Aarde

Het tweede deel in de Ares-cyclus

Colofon

ISBN: 978 90 8954 878 8

1e druk 2016

© 2016, Michiel Schillhorn van Veen

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Illustraties omslag en pagina 3: Sander ten Napel

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Eerder verscheen in deze reeks: Ares

Niets uit deze uitgave mag worden veeleelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Kinderen van de Aarde

Het tweede deel in de Ares-cyclus

Michiel Schillhorn van Veen

Opgedragen aan Joop Magermans (1929-2015),
een echte Rozekruiser

Proloog

De zinderende glazen vlakte is helemaal verlaten. Dikke wolken bedekken een laaghangende zon. Het is hier veel te warm; ik ben er pas een paar tellen en ik begin al te zweten. Bah! En het ruikt hier doordringend naar mest. Ik zet snel mijn helm op. De rode balk linksboven op mijn vizier geeft aan dat het hier zo heet is dat ik zonder mijn beschermende kleding in een paar uur gekookt ben, de blauwgroene icon-tjes daaronder dat de lucht verzadigd is met kooldioxide en methaan.

“Dit is de giftigste tot nu toe. Wat denk je: zijn we er al bijna?”

Hoe vaak heb ik hem die vraag al gesteld? Volgens mijn tellertje achteenvijftig keer.

Heer Solune kijkt om zich heen. “Wellicht. Misschien deze, misschien de volgende. Geduld, mijn vriend, geduld. Je voelt het vanzelf.” Hoe vaak heb ik dat antwoord al gekregen? Natuurlijk! Achteenvijftig keer.

“Geduld?” roep ik. “We zijn al meer dan een jaar onderweg!” Solune haalt zijn schouders op en loopt naar de horizon. Ik sluit mijn vizier en loop achter hem aan. Weer een week lang mijn helm ophouden, zweten, zwijgen, in een buisje pissen en lauwe soep drinken, in een hel zonder inwoners. Solune heeft zoals gewoonlijk nergens last van. Zijn witte gewaden verkoelen hem als het kokend water regent, houden hem warm in de meest ijzige sneeuwstorm, geven hem ademplucht op de zeebodem en in de giftigste atmosferen, en beschermen hem tegen zandstormen en insectenbeten. Ik

trek nu een jaar met hem door de werelden van de achtste cirkel en ik heb hem nooit in andere kleding gezien. Mijn eigen pantser is niet zo volmaakt. Het maakt onleefbare omstandigheden onaangenaam, en onaangename nog net draaglijk. Maar daar houdt het op.

Solune is anders dan de meeste heren. Hij maakt geen zilveren of bronzen Wachters van nietsvermoedende burgers. Hij heeft me voor we vertrokken verteld dat de reis onaangenaam en zwaar zou worden, dat hij niet wist hoelang het zou gaan duren en dat ik hem zou vervloeken. Ik zei: “Nooit, heer! Ik volg u tot het einde!”

Zevenenvijftig keer zijn we van de naald in het midden naar de rand van een glazen zee gelopen, zevenenvijftig keer hebben we de honderd portalen langs de rand geïnspecteerd en zijn we weer teruggelopen naar de naald. Daar, bij het station keren we terug naar Lanta. Dan trek ik mijn beschermende pantser uit en neem ik een warm bad. Dienaren maken mijn pantser schoon. En ik kan slapen in mijn eigen bed. Maar de volgende dag gaan we naar de volgende wereld. Honger, dorst, hitte, kou, zee, zandstormen, bijtende insecten; ik heb ze allemaal over me heen gehad. Mijn pak houdt me in leven, maar het maakt me niet onkwetsbaar. En ja, ik heb hem vaak genoeg vervloekt. Mijn ongemak laat hem koud. Toch volg ik hem, we hebben hetzelfde doel.

BOEK 1

Joop

“Ik ga even liggen, Poes. Pas jij op het vrouwtje?” mompelde Joop. Hij zette Poes voorzichtig van zijn schoot en pakte zijn stok. De siamees keek hem hooghartig aan en sprong met een zwiep van haar staart naast de slapende dame op de bank. Hij glimlachte. Toen stond hij moeizaam op. Zijn favoriete leunstoel was diep doorgezakt en zijn knieën deden pijn. Stapje voor stapje schuifelde hij naar de andere kamer van de verzorgingsflat. Het was een erg klein flatje, maar samen hadden ze het gezellig gemaakt, met veel bloeiende orchideeën, Indonesisch houtsnijwerk en ingelijste foto's van de kinderen, de kleinkinderen en de akz'tjes, zoals hij de tweeling van zijn oudste kleindochter noemde. Hij pakte het fotootje op om ze beter te bekijken. Die Franse jochies waren inmiddels ook alweer twaalf. “Het is een voorrecht om oud te worden, maar het heeft ook zo zijn nadelen. Die knie doet al een kwart van mijn leven pijn,” mompelde hij. Hij ging op de rand van het bed zitten, deed zijn sloffen uit en knoopte zijn versleten kamerjas los. “Even een tukje doen.” De slaap kwam snel. Hij droomde dat hij op reis was en door een lange tunnel wandelde, zonder bagage, in alleen zijn kamerjas. Er waren verlichte zijgangen met verschillende kleuren dof licht, maar hij wist dat hij helemaal aan het einde moest zijn. Het was een lange wandeling en hij was een paar maal in de verleiding om toch maar een van de zijgangen in te gaan, maar hij zette door. Uiteindelijk kwam hij bij het einde. Daar stond een persoon in een witte mantel op hem te wachten. Een persoon die hem onvoorwaardelijk liefhad.

Even dacht hij dat hij engelenvleugels zag. Toen zag hij dat het zijn oude baboe was. Niet langer oud en krom, maar jong en mooi. Ze nam hem in haar armen en kustte hem op zijn voorhoofd.

Joop werd wakker van het gefluit van vogels. Hij lag op een open plek in een bos, op lang gras, onder een wit-bloesende boom. Een soort paradijsvogel keek hem vanaf een tak nieuwsgierig aan. Het was bewolkt, maar lekker warm. Hij draaide zich voorzichtig op zijn zij. Naast hem lag een schildpad, die traag naar hem knipoogde. Hé, ik heb geen pijn, dacht hij, dan droom ik dus. Of ik ben eindelijk dood ... Hij kneep in zijn arm. Doet pijn, dus ik droom niet. Wat zal mijn meisje nou verdrietig zijn.

Hij stond op en keek om zich heen. Een paradijselijk bos, overal zag hij dieren die zich niets van hem aantrokken. Hmm, dus dat verhaal over de tunnel en het licht klopt. Het lijkt erop dat ik in de hemel ben. Nou, als ze zelfs mij daar toelaten, dan is er nog hoop voor de mensheid. Wat zal ik eens gaan doen?

Tik! ... Tik! ... Tiktik!

Van links klonk uit het bos het geluid van iemand die twee stenen tegen elkaar aan het slaan was. Ik word op mijn wenen bediend, dacht Joop en hij moest lachen. Het getik hield op.

Even later stapte een jongeman met een Koreaans uiterlijk uit de bosrand. Hij droeg stralend witte kleren met de snit van een militair uniform uit de jappentijd. Hij had lachrimpeltjes in zijn ooghoeken en keek Joop geamuseerd aan. "Dag jochie," zei hij, "ik heb op je gewacht."

Joop keek hem verbaasd aan. De gestalte maakte een vriendelijke indruk, maar het was zeker niet de Christus waar al

die boeken over bijna-doodervaringen het over hadden, en ook geen geliefde of familielid. “Ken ik jou?”

“Misschien ken jij mij niet meer, maar ik ken jou wel degelijk! Ik viel bijna van de wachttorens af van het lachen, toen jij in de poepsloot dook.”

Opeens herkende Joop hem: “Jij bent een bewaker van het concentratiekamp!”

De Koreaan stak zijn hand uit: “Ik ben Ini.”

Joop nam de hand en schudde die bedachtzaam. “Joop.”

“Haat je me, Joop?”

“Vroeger wel. Maar haten, dat kan ik al jaren niet meer. Weet je, ik heb zeker driehonderd keer gehuild in dat kamp en maar drie keer gelachen. Van al de keren dat ik moest huilen, weet ik er nog maar eentje! Maar ik weet nog precies wanneer ik heb gelachen en die keer met jou was er een van! Ik was aan het poepen en mijn broekje viel in de sloot. Ik had maar één broek, dus ik wilde hem per se terug hebben. Toen ben ik erachteraan gedoken. Ik was al half onder het prikkeldraad door toen ik hem te pakken had. Ik dacht nog: o god, nou word ik doodgeschoten. Maar jij hebt mijn leven gespaard,” vertelde Joop bulderend van het lachen.

“Ja,” zei Ini, “en daarom ben ik nu hier. We hebben heel wat te bespreken.”

“Zeg eens, waar zij we hier? Is dit de hemel?”

“Ja,” zei Ini, “maar niet de hemel van de christenen en de moslims. Geen vleugels en harpjes, geen maagden en rivieren van wijn. Er wonen hier niet alleen mensen, maar ook wezens van allerlei andere planeten, je zal ze wel tegenkomen. En er zijn ook plaatselijke bewoners. We noemen ze engelen, maar ze hebben geen vleugels. Engelen zijn heel aardig, maar we laten elkaar voornamelijk met rust. Wij noemen het hier het Paradijs. Je kan alle fruit eten en het

water van de beekjes smaakt heel lekker. Maar het is geen lustoord. Iedereen heeft fouten gemaakt in zijn leven. Deze plaats is een soort van psychotherapie, eentje die écht werkt. Wij, de doden, helpen elkaar door over ons leven te vertellen. Voel maar eens wat het verhaal over je duik met je humeur deed. Als we over onze herinneringen praten, herinneren we ons wat we gedaan hebben, maar we ervaren hier meteen zelf wat we anderen hebben aangedaan. Niet alleen de nare dingen, maar gelukkig ook de fijne. We zijn hier maar met weinig, dus we denken dat er ook plekken zijn waar de minder aardige mensen heen gaan. Je voelt het als er iemand aankomt die heel belangrijk voor je was. En jij bent belangrijk voor me. Jij hebt mijn leven veranderd. Als ik jou geklaard heb, dan gaan we samen naar de engelen en dan kan ik verder naar mijn volgende leven.”

Joop wilde iets zeggen, maar Ini stak zijn hand op om hem te onderbreken.

“Wacht even met je vragen, ik heb nog een heleboel uit te leggen.”

“Oké.”

“Ik was soldaat. Als Koreaan was je in het Japanse leger niet meer dan voetvolk. Maar ze lieten ons de Belanda's bewaken en we mochten jullie vrouwen ‘gebruiken’. De deftige blanke dames wilden best hun benen spreiden voor een guave, een paar sigaretten of een stokje saté. Ik ben geen boeddha, ik ben zelfs geen goed mens. Ik heb mensen doodgeschoten. Ik heb toegekeken en gelachen toen ze naast de spoorlijn een Engelse soldaat aan een paal bonden, met een jonge bamboe tussen zijn billen. Na een week was de bamboe dwars door hem heen gegroeid. Hij heeft gehuild, maar niet geschreeuwd. Iedere keer dat ik dit vertel, voel ik zijn pijn. Ik heb het nu zo vaak verteld dat ik niet meer alleen de

pijn voel, maar ik voel ook dat hij voor ons gebeden heeft en geprobeerd heeft om ons te vergeven. Hem heb ik hier niet gevonden. Hij was een beter mens dan ik en hij is vast al verdergegaan naar zijn volgende incarnatie. Jij bent anders dan die Engelsman: jij bent mijn goede daad. Jouw sprong in de drek heeft mij mijn ogen geopend. Ik had je dood moeten schieten, maar ik heb het niet gedaan. Omdat ik zo hard moest lachen om jouw stomme actie ben ik hier, in plaats van in de hel. Na de oorlog ben ik monnik geworden om mijn leven te beteren. Door jou heb ik het paradijs verdiend, dus nu wil ik jou helpen.”

Ini stond op. “Ik was een vuurtje aan het maken voor de nacht. Kom je mee?”

Joop liep achter hem aan naar een andere open plek in het bos. Overal om hen heen waren dierengeluiden te horen. Ini knielde bij een kleine kring van stenen met een bosje hooi in het midden en begon twee vuurstenen tegen elkaar te slaan. Joop ging met zijn rug tegen een oude woudreus zitten.

“Begin maar met een paar leuke dingen,” zei Ini.

“Wist jij dat ik geadopteerd ben door een Giant Redwood?” zei Joop. “Ik was in Yosemite Park en daar heb je van die enorme bomen. De grootste was 110 meter hoog. En eentje die had een holte, daar paste ik precies in. Ik was in een opwelling daarin gekropen en ik vroeg aan die boom: ‘Jij bent tweeduizend jaar oud, hoe is dat nou?’ En ik kreeg nota bene antwoord. Hoe vind je dat? Niet in woorden, maar in beelden. Ik zag mezelf vanbinnen, helemaal rood. Dat is niet zo raar want vanbinnen ben je rood, van het bloed. En Redwood is net zo rood. Ik kreeg allerlei beelden te zien, het was een heel bijzondere ervaring. Jaren later was ik in Wales en daar groeide een duizend jaar oude eik. Die wilde ik zien. Maar op de een of andere manier lukte het me maar niet

om ernaartoe te gaan. Het mocht gewoon niet. De Redwood vond het niet goed!”

Terwijl hij het vertelde, beleefde Joop de hele ervaring opnieuw. Als jongeman was de mystieke betekenis van het gebeuren hem grotendeels ontgaan. Maar nu voelde hij de spiritualiteit en de tijdloze persoonlijkheid van de oude sequoia weer. Hij beleefde zijn herinnering opnieuw en nu ook vanuit de beleving van de boom. Een klein mensje dat toevlucht zoekt in een holletje en vraagt om inzicht. De woudreus gaf wat hij te geven had. En ja, er was een vleugje jaloezie bij het noemen van de duizendjarige eik.

“Alles heeft bewustzijn,” zei Ini, “ook een boom. Daarom eet ik alleen fruit. Als je een dier doodt of een plant uit de grond trekt, ervaar je hier exact wat dat dier of die plant meemaakt. Soms, als iemand het echt nodig heeft, offert een dier of een plant zich voor je op. Dat voelt dan opeens wél heel goed. Maar normaal hebben we genoeg aan vruchten die op de grond gevallen zijn. Er is zelfs fruit dat spontaan gaat gisten in je maag. Je wordt er vrolijk van, maar je kan er niet zóveel van op dat je te dronken wordt. Dus je hebt ook geen kater de volgende dag.”

“Ik ben alcoholist geweest,” zei Joop. “Mijn eerste vrouw kon daar helemaal niet mee omgaan. Die schold me verrot en zei tegen me wat een slecht mens ik wel niet was. Nou, dat hoefde zij me niet te vertellen, dat wist ik zelf wel. Maar mijn huidige vrouw heeft me van de drank afgeholpen. Weet je hoe ze dat voor mekaar heeft gekregen? Door niets te doen! Eén keer was ik zó dronken dat ik voorover uit mijn stoel gevallen ben. Plat op mijn gezicht. Weet je wat ze deed? Een kussentje onder mijn hoofd en een deken over me heen. Ze zei: ‘Ik zie je zo wel ...’ Sinds die nacht heb ik geen druppel alcohol meer gedronken.” Terwijl hij het vertelde voelde hij wat zijn alcoholisme voor

zijn eerste vrouw betekende, hoeveel pijn hij haar had gedaan en hoe bezorgd ze iedere nacht was als hij weer in de kroeg zat. Hij voelde hoe zijn kinderen hem gemist hadden en hoe bang ze waren als hij weer eens ruzie had met zijn vrouw. Hij begon te huilen.

“Dat doet pijn, hè.” Ini sloeg zijn arm om Joop heen en hield hem lang vast. Toen Joop na lange tijd weer een beetje gekalmeerd was, zei Ini: “En daarom beginnen we met de leuke verhalen. Wat is nou het fijnste moment van je leven?” “Hoe ik mijn meisje ontmoet heb. Dat is een mal verhaal. Ik wou na mijn pensioen naar Peru. Peru, daar was ik voor mijn werk een aantal jaren daarvoor geweest en ik vond het er heerlijk! Net Indonesië vijftig jaar daarvoor! Zulke vriendelijke mensen, zo’n mooi land! Maar: in Peru danst iedereen en ik kon niet dansen. Dus ik ben op dansles gegaan. En daar zag ik haar. De derde keer dat ik haar als danspartner kreeg, wist ik het: zij is het! Voor haar moet ik moeite doen. En ik heb alles uit de kast gehaald. Dat was bijna veertig jaar geleden. En wil je wel geloven, ik ben nog net zo verliefd als die eerste dag.”

Het begon te regenen. Joop stond op en plukte een groot blad van een boom. “Wil jij er ook eentje?”

“Nee, ik vind een beetje regen niet zo erg.”

Joop ging weer zitten en legde het boomblad als een soort hoedje op zijn hoofd.

“Weet je waar ze me ook heel erg mee geholpen heeft? Zij nam me een keertje mee naar een open dag van de Rozekruisers. Ik had nog nooit daarvan gehoord, maar toen ik er eenmaal was, sprak het me meteen aan. Na mijn meisje is de Orde het beste wat me ooit is overkomen. Daar heb ik geleerd om lood in goud te veranderen. Niet letterlijk natuurlijk. Alchemie is een spiritueel werk. Je probeert om

je negatieve eigenschappen om te zetten in positieve. Voor sociale angst kun je vriendelijkheid in de plaats zetten, onverdraagzaamheid kan je vervangen door nieuwsgierigheid. Haat verdrijf je met liefde.”

“Hoe ben jij gestopt met mij te haten?”

“Ik begon pas na te denken over de haat toen ik een jaar of vijftig was. Toen begon ik mij af te zetten tegen alle soorten van haat die ik tegenkwam in mijn leven. Dat waren er nogal wat!”

“Vertel maar.”

“Op mijn elfde moesten mijn moeder en ik naar een Japans concentratiekamp. Ons huis, met alles erin, werd achtergelaten. Dat werd eerst leeggeroofd en daarna in brand gestoken. Mijn vader was al een half jaar eerder gevangengezet. Op mijn twaalfde verjaardag werd ik bij mijn moeder weggehaald en moest ik naar een jongenskamp. Een twaalfjarig jongetje van toen was heel iets anders dan een twaalfjarig jongetje van nu. Ik was echt nog een kind. Mijn ouders en ik hebben vier jaar in Japanse kampen gevangengezeten. Ik begreep niet waarom de Japanners ons zo haatten. Maar ik leerde hen te haten. Na de bevrijding kregen wij te maken met de ‘Bersiap’, de onafhankelijkheidsbeweging van de Indonesiërs. Ook dit was levensbedreigend. We zijn een paar keer uit ons huis geschoten. Ook zij haatten ons, en ik heb hen leren haten.”

Joop zuchtte diep. De herinneringen deden verschrikkelijk pijn.

“Een van de meest bedenkelijke eigenschappen van de mens is het kunnen koesteren van haat jegens zijn medemens. Ik heb het opgezocht in de *Dikke van Dale* en uit mijn hoofd geleerd. Daar staat voor haat: ‘Een gevoel van diepe afkeer voor iemand met het verlangen die persoon te zien ondergaan, al of

niet om hem leed aan te doen.’ Die persoon kan ook een heel volk zijn van een andere kleur, een etnische groep, een politieke partij of een godsdienst. Haat vind je over de gehele wereld en bij alle soorten mensen. Afstammelingen van slaven, oorlogsslachtoffers, ex-concentratiekampbewoners, slachtoffers van misdrijven; kortom, bij alle mensen aan wie iets, door een ander, is aangedaan. Haat kan overgaan van geslacht op geslacht. Dan verandert haat in een vete waarvan men soms niet eens meer de aanleiding weet. Haat komt voort uit woede en onmacht om niet te kunnen vergeven. Dit wordt bijna een lezing. Ik hoop dat ik je niet verveel?”

Ini glimlachte. “Het is duidelijk een onderwerp dat jou heel erg bezighoudt. Nee, je verveelt me helemaal niet! Ga door.” “Woede kan soms worden opgelost door een geslaagd uitgevoerde wraakoefening. Na een ruzie of knokpartij kan je het bijleggen. Komt na woede geen genoegdoening, dan ontstaat haat. In het klein een vete of, nog erger, oorlog. Haat is een afschuwelijk iets en brengt niets goeds voort. Het is een soort kankergezwel in het denken én het treft, in eerste instantie, degene die haat of degenen die haten. Hij of zij die haat heeft er zelf het meeste last van. Hij maakt zichzelf, zonder dat hij dat weet, kapot. Het erge is dat hij dat niet beseft.

Degene die gehaat wordt, merkt er meestal niet veel van tenzij hij of zij getroffen wordt door uitingen van haatgevoelens. Zoals de nazaten van een volk dat kolonialisme heeft bedreven of een ander land heeft onderdrukt soms te horen krijgen: “Jullie hebben ons onderdrukt”. Wie zijn die jullie en die ons? De bet-over-achter-kleinkinderen van de bet-over-achter-grootouders van afstammelingen van slaven en hun eigenaars? Na de Tweede Wereldoorlog manifesteerde de haat zich op velerlei manieren. Simon Wiesenthal, in leven een befaamd nazi-jager, besteedde een groot deel van zijn leven aan het

opsporen en berechten van nazi's. Was het hem alleen te doen om récht te doen gelden? Of werd ook hij gedreven door haat?"

"Moeten mensen of volkeren die misdaden tegen de mensheid hebben gepleegd dan niet gestraft worden?" vroeg de Koreaan. "Moeten we alles maar met de mantel der liefde bedekken?"

"Natuurlijk niet. Maar na de straf is de daad uitgewist. Men heeft immers geboet. Bovendien moet de straf uitgevoerd worden door een onpartijdige instantie. Niet door de overwinnaars, want dan wordt het een wraakoefening in plaats van een straf. Na de straf moet er geen plaats meer zijn voor haat."

"Haat is onuitroeibaar. Jullie behandelden de Indonesiërs als slaven en de mensen daar begroetten ons als bevrijders."

"Veel Europese en andere volken hebben kolonialisme bedreven in landen als Indonesië en India en in verschillende Afrikaanse landen. Kolonialisme vond al plaats in de oudheid en ook de Romeinen hadden slaven. Ook wat dat betreft is er niets nieuws onder de zon. Moeten we nu de Romeinen straffen? De eerste Amerikanen, nu grote voorvechters van vrijheid en onafhankelijkheid, hebben de Indianen uitgemeord. Moeten we de Amerikanen óók achtervolgen en berechten?"

"Veel mensen vinden van wel. Amerika, de grote satan ... Vandaag de dag doen Amerikanen nog steeds lelijk tegen negers en andere kleurlingen. Kijk naar de Ku Klux Klan. Wist jij dat de naam KKK afkomstig is van het geluid van het overhalen van de grendel van een geweer?"

"En wie moeten hen dan berechten? Waar leg je de grens wanneer je wilt straffen voor begane misdaden tegen mede-